

katalikų bažnyčios naujienos

riama ir vyskupų galia mokyti savo tikinčiuosius. Kiekvienas vyskupas yra vienintelis autoritetingas mokytojas savo vyskupijoje, todėl tikintieji privalo klausyti savo vyskupo, o ne ieškoti aukštesnio autoriteto vyskupų konferencijoje. Kita vertus, vyskupų konferencijos nutarimams tikintieji paklūsta tik tada, kai vyskupai juos priima vienbalsiai, o jeigu ganytojai nesutaria tarpusavyje, tas sprendimas neturi mokymo galios. Popiežius primena, kad vyskupų konferencijai turi vadovauti ir jos vardu kalbėti patys vyskupai, o

SANDORA 198 NR. 98

IR JĖZUS ŠYPSOJOSI TARP MŪSŲ

Katalikų Bažnyčios gyvenimas Lietuvoje šią vasarą toks pilnas įvykių ir įspūdžių, kad belieka skėstelėti rankomis: visiems jiems aprašyti, kaip buvome žadėję, reiktų solidoko „Sandoros“ priedo. Gal prasikalsime savo skaitytojams, nepateikdami šių įvykių kronikos ir apsiriboję vos poros renginių įspūdžiais, bet viilamės, jog iš rašinių, kuriuos spausdiname, patirsite daug daugiau nei iš plikų faktų srauto. Dėkojame visiems, pasidalijusiems su mumis visais šiuo sodriu Dvasios lietumi.

Jau treči metai Kretingos pranciškoniškojo jaunimo tarnybos iniciatyva Žemaitijoje, Pakutuvėnuose, organizuojamos 10 dienų vasaros stovyklos-rekolekcijos šeimoms. Pirmoji stovykla subūrė apie šimtą žmonių iš visos Lietuvos, o šiais metais į ją susirinko daugiau kaip 500! Išgyvenimais, patyrimais, nuotakomis pasidalijo keli šių rekolekcijų dalyviai.

Prieš savaitę grįžome iš Pakutuvėnų. Ar kas nors rašo (arba praejusiais metais rašydavo) jums reportažus iš ten? Mano akimis, tai - vienas nuostabiausių reiškinių, šiuo metu vykstančių Lietuvoje. Tos 10 vasaros dienų ne vienai šeimai

yra tai, ko laukiama visus metus, o neretam - ir pirmasis tikras susitikimas su Dievu. Kažką panašaus galbūt patiria pirmąsyk nuvykusieji į Taizė. Tačiau čia - viskas dar stipriau (bent jau mums). Nes stovykloje ne vienai šeimai ir atskiriems žmonėms vyko „operacijos“. Tik šias operacijas be įrankių atlieka ne Filipinų hileriai, o Šventoji Dvasia. Nė lengva įsivaizduoti palaimingą dvasinį gyvenimą ar bent normalias atostogas, gyvenant palapinių miestelyje, apie 500 žmonių, kurių didesnį pusę - vaikai, minioje, maitinantis vien išradingomis košėmis, taupant cisternomis vežamą vandenį, širšėms sukant lizdus tualetuose, jaunimėliui iki tamsos šokant aplink laužą ar daužant kamuolių, o kūdikėliams klykiant per naktį... Kažin ar kas nors nufilmavo kasdienės šv. Mišias, per kurias žindomi 2-5 kūdikėliai, o būrys 1-4 metų bamblių gulinėja, žaidžias vaikšto aplink altorių, o ir stumdosi, zyzia, ožiuojasi arba garsiai kartoja kiekvieną pamokslą žodį... Tačiau vis dėlto viskas - ir palaima, ir džiaugsmas, ir net poilsis ten buvo.

ne komisijos ar tarnybos, kurių funkcija turi išlikti grynai pagalbinė.

Tokios popiežiaus Jono Pauliaus II pamokos šią vasarą. Jau žinoma, kad rudenio pasirodys nauja - šįsyk tryliktoji - Šv. Tėvo enciklika apie filosofijos ir tikėjimo santykį, kurioje popiežius mėgins užpildyti spragą tarp šiuolaikinių filosofijos krypčių ir religinių tiesų. Tad kol kas - pertraukėlė iki kitos pamokos...

Rūta Tumėnaitė

Ką jau kalbėti apie tikrą brolystę, draugystę ir neapsimestinę tarpusavio pagalbą. Ir Dvasia tikrai liejosi, ir Jėzus tikrai sėdėjo (ir, tikiu, šypsojosi) tarp mūsų.

Man ši triukšminga stovykla buvo ne mažiau svarbi už nuostabiąsias tylos rekolekcijas. Kadangi mes su vyru - šeimos žmonės, kadangi mūsų gyvenime (kasdieniame, realiame) niekad nebuvo ir kažin ar kada bus tylą (nebent valingai atkovota iš miego), mums buvo ypač svarbu suvokti, o ir realiai patirti, kad Dievas gali veikti ir veikia vaikų bruzdesy, žmonių (brolių!) šurmuly, buitiniuose nepritekluose ir t.t. O galbūt svarbiausia, - kad mūsų vaikai nebuvotumti į šoną (kol tėveliai užsiima „šventais“ reikalais - meldžiasi arba mokosi), kad jie turėjo galimybę išsvysti, jog Dievas yra džiaugsmingas, kad kunigas yra linksmas, kad jam patinka vaikiškai besielgiantys vaikai (deja, tai retas atvejis „normaliose“ bažnyčiose), kad gitara grojantis įspūdingas ilgaplaukis gieda apie Dievą ir Dievui, kad mama verkia ne todėl, jog supyko, o tėtis juokiasi ne todėl, kad išgėrė alaus...

Žinoma, nebuvo ten toks rojus, kokį ką tik aprašiau (rojaus gabalėliu veikiu galėčiau pavadinti minėtąjį Taizė). Veikiu - visas gyvenimas, kurį su visu nuostabiu jo grožiu, neišsemiamumu bei dovanomis, bet sykiu ir su visom išorinėm bei vidinėm žaizdom, ydom, nuoskau-dom mumyse čia atvėrė. Prapjovė, atidarė ir parodė. Mums - mus pačius. O po to - išgydė. Ar bent pradėjo gydyti, nustatė diagnozę, atgręžė veidu į tikslą ir padovanavo viltį. Tai darė ne mūsų nuostabieji pamokslininkai brolis Gediminas ar brolis Nerijus, ir

katalikų bažnyčios naujienos

ne užtarimo malda, o toji Dvasia, kuri pučia, kur nori, kada nori ir kaip nori. O ten, Pakutuvėnuose, Ji tikrai norėjo dovanas dalyti. Vyko keisti dalykai - žmonės verkė, juokėsi, griuvo ant grindų ar per naktį „jaugdavo į grindis“ adoracijoje. Nors visi buvo tarsi parengti - apie tai, kas gali vykti, kaip ir kodėl, apie viso to pavojus buvo iš anksto pasakota, - tačiau tikrai nemaža žmonių išsigando, net buvo šokiruoti, arba - stengėsi prasiveržti prie besimeldžiančiųjų svečių vien tam, „kad nugriūtų“. Akivaizdu, kiek maža žmonės žino apie Šventąją Dvasią (o ar apie Ją įmanoma žinoti daug?..). Mes šiek tiek suvokiame Tėvą - kaip kažką begalinį, visa apimantį, absoliutų, tinkantį visoms religijoms, laikams ir tautoms; gal lengviau (?) priimti Jėzų - vis dėlto buvo žmogumi, turi „biografiją“, yra užrašytų Jo žodžių ir t.t., tačiau Šventąją Dvasią mes (Bažnyčia) išties, anot brolio Gedimino, buvome išleidę į pensiją ar atostogų. Nesikviečiam, nesišaukiame Jos, maldose - vien litanią, o ne asmeninis vidinis atsivėrimas ir leidimasis užlieti tai nuostabiai ugnies bangai, tam stebuklingam šviesos lietuvi. Gal išties šiandieniniam racionaliam, vyriškam pasauliui per sunku bendrauti su moteriškuoju Dievo aspektu (anot mūsų paskaitininkų, trečiasis Dievo Asmuo yra moteriškosios giminės tikrai lietuvių ir hebrajų kalbose - Dvasia ir Ruah). Tad mes ir bijomės Ją šaukti - o jei ims ir ateis, jei staiga „numes nuo arklio“ kaip apaštalą Paulių, jei pargriaus ant grindų žmonių minioje, jei apipils ašaromis ar praplyš juoku tam mažiausiai tinkamu laiku ir vietoje... Jei „suveiks“?.. Juk tada jau nebegalėsime gyventi kaip seniau, negalėsime sakyti, kad nepažįstame, kad nežinome, ko Jis-Ji iš mūsų nori, nebegalėsime vaizduotis nesą Kūno nariu, priklausomu nuo kitų ir atsakingu. Mes bijome būti paliesti.

Bet šie metai - Šventosios Dvasios. Ir Ji šiomet tikrai veikia. Džiaugiuosi, kad turėjau galimybę būti ten, kur tai taip ryškiai matyti. Ir šito, gal nesolidaus, bet akivaizdus

Yra poreikis atsiverti Dievo malonei, nes kasdienybėje žmogus užsisklėndi. Tu arba kitas šliūkštelį šaltinio vandens, tai be galo gera. Mums reikia matyti vieniems kitus. Aiškinimai apie šeimą yra nauja ir be galo reikalinga. Mes bijom Šventosios Dvasios, Jos veikimo, nes Ji lekia su ugnimi. Pasaulis nuolat mus skalauja, o baimės ir norai valdo mūsų gyvenimą ir tenka juos tvarkyti, naikinti. Tad svarbu nebebijoti Šventosios Dvasios, kuri veikia ir gydo. Vienintelis šių stovyklų trūkumas būtų toks, kad mes, tėvai, augame, bręstame, atsisukame vienas į kitą paskaitų dėka, o vaikai, paaugliai nėra mokomi, jie neina pirmyn tiek, kiek norėtųsi. Juk neužtenka paspardyti futbolą. Ciklas pamokėlių, patraukliai pateiktų, jiems būtų įdomu ir naudinga.

Eligijus, 2 vaikai, Kaunas

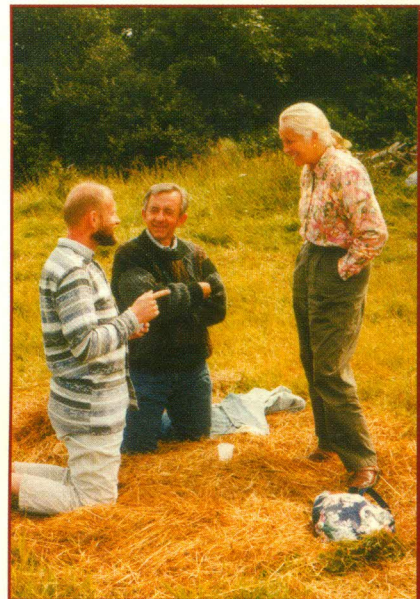
Kiekvieną sykį man tai ėjimas paskui savo Mokytoją į Taboro kalną, kur Jo drabužiai pasikeičia, tampa skaistesni už saulę. Petras, Jokūbas ir Jonas negalėjo, o mes turime

ryškumo mums, akliems, „nevierniems tamošiams“, labai reikia.

Sakiau, kad turiu klausimų, bet tik kalbu kalbu ir nieko nebeklausiu. Žinau, kad tai tik toks trumpas laikotarpis - vasara (ir gamtoj, ir širdy). Kažkodėl žmogus (o ypač - moteris) toks keistas sutvėrimas, kuris priklausomas ne tik nuo maisto, miego, uždarbio, pokalbio, bet net nuo metų laiko. Suvokiu, kad ruduo (duobė, naktis, dykuma) ateis. Bet kada žinai, jog grožis, šviesa, meilė visad čia pat, už kalvelės, už posūkio, užuolaidos, kad Tas, kuris niekad nenusisuka, nepasitraukia, nepavargsta, neapvilia, visad yra čia pat, laukti pavasario (šviesos, viršukalnės) nepalyginti lengviau.

Bet tą suvokimą padovanoti, Mylimąjį parodyti, atskleisti, apie Jį liudyti gali Ji - Dvasia. Todėl tikrai nebus per daug kalbų, mokymų, nuomonių ir straipsnių apie Dievo Dvasią, veikiančią, kaip nori. Ir toliau rašykite apie tai. Tegu pasakoja tie, kurie patys patyrė Jos veikimą, tegu pasidalija gavesieji dovanų. Pvz., brolis Gediminas Numgaudis OFM akivaizdžiai yra apdovanotas mokymo, iškalbos, evangelizavimo charizmomis. Ačiū jam ir Dievui, kad per jį ir per jo bendraminčius Jis kalbėjo mums šią vasarą.

Su Viešpaties palaimos linkėjimais visiems -
Rasa
Ambraziejienė

galimybę pasistatyti palapinę, nes tai naujoji sandora, privilegijuotas laikas, skirtas būti kartu su Juo. Jie buvo trumpai, o štai mums duota Dievo dovana būti su Juo, Jo malonei veikiant, mylėti, gydyti žaizdas. Per nuodėmę, iš vaikystės atsineštas žaizdas, per Kryžių ir per Prisikėlimą turime galimybę sulaukti išgydymo per brolius ir seseris Kristuje. Džiaugiuosi, kad ir vaikai turi galimybę džiaugtis, bendrauti, suklysti. Dalijimasis tikra, realia duona mūsų vargus perkeičia į palaiminimus, kuriais gyvename šiandien. Dievas kas rytą duoda saulės spindulį, rasą ar lietų. Melsdamiesi, bendraudami turime galimybę su Dievo pagalba būti bendrakūrėjais. Žvelgdamas į čia esančius mątau dangų juose ir virš jų.

Dalius Ramanauskas, 3 vaikai, Kaunas

Nieko nesitikėjau, o gavau visą dozę. Tai buvo išgijimo laikotarpis po dukters mirties.

Viešpatį atradau kaip mylimąjį: blynus su Juo kepu, troleibusu važiuoju, visur už parankės einu. Neįtikėtina,

katalikų bažnyčios naujienos

kad ne vienuolei taip gali būti - įsimylėjau!

Stovykloje švenčiau savo gimtadienį. Norėjau išgirsti Jo balsą. Atsiverčiau Šv. Raštą, kur vyksta vyno padauginimas: „Prievaizdas sako: kodėl laikėte gerą vyną pabaigai?“ Iki tol man atrodė, kad su vyru geriame neblogą vyną: santuoka sulipdyta, vyras metė gerti, atsivertė, mes neblogai gyvenome. Bet staiga supratau: Viešpats nori įpilti geresnio vyno! Iki širdžių gelmių su vyru nenusileisdavome, neatsiverdavome vienas kitam. Ėmiau trokšti su juo tokios pat vienybės kaip su Jėzumi - ranka rankon

įsikibus. Pasidarė gaila savęs, kad taip nėra. Tariau sau: „Prašysiu naujo vyno“. To gal 10 metų būčiau prašiusi ir laukusi, bet Jėzus Kristus padarė staigų kraujo perpylimą. Brolio Nerijaus paskaita padarė pjūvį. Širdis ėmė staiga trokšti naujo vyno. Tėvo Gedimino suteiktas palaiminimas ir užtarimo malda padėjo į naujus vynmaišius pripilti naujo vyno. Dabar su vyru vaikštome tarsi naujai įsimylėję.

Rima Tamoliūnienė, 3 vaikai, Kaunas

Parengė Jūratė Terleckaitė

tau reikia manęs. Možes pasigalvijo žmogus yra pilnas